

РЕШЕНИЕ

№ 644

гр. Русе, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Йорданов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Йорданов Административно наказателно дело № 20214520201671 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ФАРМА МЕДИКА - РУСЕ“ ООД, депозирана против наказателно постановление № 585194-F612789/01.07.2021г., издадено от Началник отдел „Оперативни дейности“ – Варна в ЦУ на НАП, с което на дружеството жалбоподател, на основание чл. 185, ал. 2, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева, за нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е незаконосъобразно и неправилно. В подкрепа на тези твърдения се релевират доводи, че при извършената проверка не е било установено дружеството да е нарушило разпоредбите на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 на МФ и да не е издавало касови бележки, при извършени продажби. Инвокират се доводи, че при смяна на фискалното устройство с ново през месец януари 2020г. е било изискано от обслужващата фирма плащанията да бъдат програмирани и да се отразяват в коректен вид, но при проведен разговор със завода производител им било отговорено, че промяна в начина на плащанията не може да бъде извършена, защото така била програмирано устройството. С оглед това, допуснатата неточност, констатирана при проверката е вследствие

на неумишлена грешка, която не е довела до ощетяване на фиска и не е свързана с неотчетен от дружеството оборот и не е ощетена никоя от страните. Релевират се доводи, касаещи приложението на чл. 28 ЗАНН, а именно, че дружеството е изряден платец и не е допускало нарушения на данъчното и осигурителното законодателство. Излагат се доводи, че при издаване на наказателното постановление административнонаказващия орган е допуснал процесуално нарушение, тъй като е подходил формално по отношение на направеното от дружеството жалбоподател възражение срещу АУАН и същото е преценено за неоснователно, без да бъдат изложени мотиви, както и не са изложени мотиви във връзка с молбата на основание чл. 27, ал. 2 ЗАНН да бъде отчетено, че нарушението е допуснато за първи път и че дружеството е коректен данъкоплатец. Претендират се разноски.

Депозирано е становище от адв. Т.В., към подадената жалба, в което се излагат допълнителни доводи във връзка с твърденията за незаконосъобразност на наказателното постановление, като се посочва, че в протокола за проверка, проверяващия е записал, че на дата 05.05.2021г. е издаден ФКБ, като тази констатация е неотнормима, тъй като проверката е извършена на дата 07.05.2021г., но подобно превратно отразяване на фактическата обстановка в официален документ на проверяващия орган представлява нарушение на материалния закон, защото именно на този протокол почива издадения АУАН и се твърди, че посочения протокол не може да породи правно действие. На следващо място се инвокират доводи, че на дружеството е връчен нечетливо копие на АУАН, което нарушава правото на защита на дружеството жалбоподател, т. к. не му позволява реално да се запознае със съдържанието на протокола за извършена проверка. Отново се посочва, че при извършената проверка не се установява да е ошетен фискът по някакъв начин. Относно задължителното съдържание на АУАН се застъпва становище, че същият не отговаря на изискванията на чл. 42, т. 7 и т. 10 ЗАНН, тъй като не съдържа датата на раждане на свидетеля И. Д., нито неговата длъжност в НАП, не е посочен втори свидетел и в АУАН, не се съдържа опис на всички писмени материали, проверени от инспектора по приходите и че всъщност те не са отразени в Протокола за извършена проверка. Застъпва се тезата, че практиката за съставяне на АУАН от актосъставител длъжностно лице и приподписването му от негов колега в същото звено на държавната администрация е порочна и заобикаляща

изискванията на чл. 40, вр. чл. 42 ЗАНН, а видно от логическото и систематичното тълкуване на цитираните правни норми, законодателят визираща двама свидетели, а не един и е недопустимо разширителното и превратно тълкуване, както на чл. 40, така и на чл. 42 ЗАНН и неспазването на изискванията на чл. 40 и чл. 42 ЗАНН е самостоятелно основание за постановяване на незаконосъобразност на издадения АУАН и НП също не може да бъде валидно. Относно задължителното съдържание на НП се твърди, че не са спазени изискванията на чл. 52, ал. 1 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като не са представени доказателства, че са спазени задължителните срокове по чл. 52, ал. 1 ЗАНН, предвид това, че АУАН е издаден на 20.05.2021г., а НП на 01.07.2021г. и АНО не е доказал по безспорен начин, че е спазен месечния срок за издаване на наказателното постановление и не са спазени императивните изисквания на чл. 57, ал. 1, т. 8 ЗАНН, тъй като не са посочени отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и тяхната взаимовръзка, а именно, че не са произтекли щети за фиска и нарушението е за първи път. За пълнота на изложението се отбелязва, че не е спазена императивната разпоредба на чл. 57, ал. 3 ЗАНН, тъй като в наказателното постановление административнонаказващия орган не е уведомил дружеството за правата му по чл. 79б ЗАНН. По същество на нарушението, се твърди, че същото е несъставомерно, тъй като в касовия бон са отразени, както сумите така и начина на плащане и търговецът не носи отговорност за програмирането на фискалното устройство. Твърди се, че дружеството е спазило чл. 118, ал. 1 ЗДДС, който представлява нормативен акт от по-висока степен по отношение на Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, а административнонаказващия орган твърди, че налага имуществена санкция на дружеството, на основание чл. 185, ал. 2, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС по т. 1, като двете норми не съдържат точка първа, а препращат към чл. 118, ал. 1 ЗДДС, което обосновава и извода, че деянието е несъставомерно. Релевират се доводи, касаещи наличието на предпоставките за приложението на чл. 28, ал. 1 ЗАНН и нарушението представлява маловажен случай, тъй като извършеното нарушение е за първи път и от него няма настъпили никакви вредоносни резултати или материални щети за фиска. Посочва се, че са нарушени императивните разпоредби на чл. 48, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 ЗАНН и е налице нарушение на материалния закон, както и не са спазени правните норми на чл. 54 и чл. 57, ал. 3 ЗАНН, тъй като са налице основания за

прекръпяване на административнонаказателното производство, а също така дружеството не е било уведомено за възможността да сключи споразумение, както и за правата му по чл. 79б ЗАНН.

В съдебно заседание, дружеството жалбоподател, чрез пълномощника поддържа депозираната жалба и допълнителното становище, по изложените в същите фактически и правни доводи. В депозирана писмена защита се излагат доводи, че се касае за маловажен случай, тъй като деянието е извършено за първи път, дружеството е съдействало при извършената проверка и веднага е предприело мерки за отстраняване на нарушението. Поддържа се становището, че съставения АУАН не отговаря на императивните норми на ЗАНН. Заема се становище за неоснователност на изложеното от процесуалния представител на административнонаказващия орган.

Управителят на дружеството Н. Н., заявява, че свидетелят е заявил същото пред проверяващите.

Управителят на дружеството П. Ф. изнася, че е знаел, какво е изискването и са били положени необходимите усилия, включително и са били свидетели на действията на обслужващия техник на касовия апарат и те са се доверили на специалистите.

Административнонаказващият орган, чрез процесуалния си представител заема становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение и да бъде потвърдено наказателното постановление като правилно и законосъобразно. В подкрепа на това се релевират доводи, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Релевират се доводи, за неоснователност на изложените в жалбата фактически и правни доводи, включително и досежно приложението на чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноси.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата изхожда от активно процесуално легитимирано лице, по отношение на което е ангажирана административнонаказателна отговорност. Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната

основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните от страните фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Административнонаказателното производство е започнало със съставянето на АУАН № F612789/20.05.2021г., против дружеството жалбоподател, за това, че при извършена на 07.05.2021г., проверка на търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС – Аптека, находящ се в град Русе, ул. „Давид“ № 17, стопанисван от дружеството жалбоподател, било установено, че в издадените от „Фарма Медика Русе“ ООД, ЕИК: 200416100 фискални касови бележки от наличното в обекта фискално устройство № ZK145632, с ФП № 50185194, не се съдържат необходимите реквизити, съгласно чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/2006г. на МФ, а именно: „начин/и на плащане“, съгласно Приложение № 1, с което търговецът не е спазил реда и начина за издаване на документ за продажба, тъй като: 1. Във фискален бон № 043469/05.05.2021г. за извършена покупка на стойност 44,28 лева, който е издаден от ФУ в обекта като начин на плащане е отразен „чек“, но реално плащането е с банкова карта и следва да бъде отразено коректно като „плащане с карта“ и 2. Във фискален бон № 043470/05.05.2021г. за извършена покупка на обща стойност 7,20 лева, който е издаден от ФУ в обекта като начин на плащане е отразен „с талон“, но реално плащането е от НЗОК, съгласно договор и в плащането се включва – 5 лева за лекарството и 2,20 лева за обработка на рецептата и същото следва да се отрази посредством „Резерв 1 – НЗОК“. Посоченото е, че нарушението не води до неотразяване на приходи.

Въз основа на така установени факти, актосъставителят е приел, че дружеството е осъществило състав на административно нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на Министерството на финансите.

Така съставения АУАН е връчен на единия от управителите и представляващи дружеството жалбоподател на 20.05.2021г., като в същия не са отразени възражения от страна на дружеството.

Такива се депозирани на 27.05.2021г. и в същите е посочено, че дружеството не е нарушило разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006г. на МФ и е издавало касови бележки, във всеки случай на извършена в стопанисвания обект дейност. Изложени са били доводи, че при смяната на фискалното устройство с ново през месец 01.2020г., поради изисквания на наредбата, дружеството е поискало от обслужващата фирма плащанията да бъдат програмирани и да се отразяват коректно и дори бил проведен разговор със завода производител, откъдето им било отговорено, че промяна в начина на плащане не може да се извърши, защото така било програмирано устройството. Релевириани са доводи, че допуснатата неточност, отразена като констатация в изготвения протокол, е следствие на неумишлена грешка, която не е довело до ощетяване на фиска или страните, било то клиент или партньор на аптеката като НЗОК. Моли се да се вземе предвид, че дружеството е изряден платец и не е допускало друго нарушение на данъчното законодателство.

Във връзка с депозираното възражение е изготвено становище от страна на административнонаказващия орган, в което е даден отговор на всички изложени във възражението доводи.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и оспореното наказателното постановление, с фактическо описание и правна квалификация на нарушението, идентични на посочените в АУАН, като на дружеството жалбоподател, за така установеното нарушение, описано т. 1 от НП, на основание чл. 185, ал. 2, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

Посочената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и писмените доказателствени средства.

Не са налице противоречия в доказателствената съвкупност по делото, което от своя страна да налага, излагането на подробни мотиви кои доказателства съдът приема и кои отхвърля, както изисква разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, доколкото както гласните, така и писмените доказателства и доказателствени средства се намират в корелативно единство и безспорно подкрепят приетите за осъществили се в хода на административнонаказателното производство факти, които включени в предмета на доказване факти, касаещи отразеният начин на плащане и реално

извършения такъв, не се и оспорват от страна на дружеството жалбоподател.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните правни изводи:

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са отразени датата и мястото на нарушението. Самото нарушение е описано подробно, както в акта, така и в издаденото въз основа на него НП и в същите са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството жалбоподател, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от наказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на същото. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното дружество.

Неоснователни са инвокираните от страна на пълномощника на дружеството жалбоподател доводи, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 348, ал. 3 НПК, приложима на основание чл. 335, ал. 2, вр. чл. 84 ЗАНН, нарушението на процесуалните правила е съществено, когато е довело до ограничаване на процесуалните права на страните.

В настоящия случай, при съставянето на АУАН и издаването на НП не е допуснато нарушение на процесуалните правила, което от своя страна да е ограничило правата на дружеството жалбоподател, да разбере, за какво конкретно нарушение е ангажирана неговата отговорност и не са били ограничени по никакъв начин, процесуалните права на дружеството, за да бъде прието, че наказателното постановление е издадено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и да бъде отменено на

формално основание.

Съдът намира за неоснователни доводите на дружеството жалбоподател, че констатацията в протокола за извършена проверка досежно датата на издаване на фискалния касов бон, представлява превратно отразяване на фактическата обстановка в официален документ и съставлява нарушение на материалния закон. Абсолютно коректно и в съответствие с установените факти по време на извършената проверка на дружеството, обективизирана в съставения в хода на проверката протокол за извършена проверка № 0434421/07.05.2021г., в АУАН изрично се съдържа, както датата, на която са били издадени процесните фискалните касови бонове, за които е прието, че е допуснато нарушение на чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006г., които ФКБ са били издадени, именно на 05.05.2021г., а така също е отразена и датата, на която е установено нарушението, а именно 07.05.2021г., когато именно е била извършена и проверката на обекта, в хода на която е било установено и твърдяното нарушение. Именно датата на която са били издадени фискалните касови бонове е датата на нарушението и противно на твърденията в становището към жалбата, същата е абсолютно относима към предмета на доказване и е задължително нейното посочване в АУАН. Обстоятелството, че нарушението е установено при извършена проверка на друга дата, различна от датата на извършване на нарушението има също съществено значение, с оглед давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Отделно от това дори и да е допуснато нарушение в изготвения протокол за извършена проверка, преди съставянето на АУАН, каквото в случая според настоящия съдебен състав не е налице, това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като административнонаказателното производство се счита за образувано именно със съставянето на АУАН, съгласно чл. 36, ал. 1 ЗАНН и от този момент следва да бъде гарантирано правото на защита на санкционираното лице. Към момента на съставянето на АУАН, посочения протокол е бил част от административнонаказателната преписка, а при самата проверка, в хода на която е бил съставен протокола е присъствал един от управителите на дружеството, който е подписал протокола и е получил препис от същия. Правно действие на протокола за извършена проверка, придадено от законодателя се съдържа в чл. 50 ДОПК, съгласно ал. 1 на която разпоредба „Протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на

правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства“. В настоящия случай същия е съставен именно по установения ред и форма от страна на орган на приходите и се ползва с придадената му от законодателя доказателствена сила.

Неоснователни и без опора в материалите по делото са твърденията на дружеството жалбоподател, че на същото е връчено нечетливо копие на АУАН, което нарушава правото на защита на дружеството жалбоподател, т. к. не му позволява реално да се запознае със съдържанието на протокола за извършена проверка. Самият АУАН е изготвен на компютър и категорично не може да се приеме, че същият е нечетлив. Ако се има предвид протокола за извършена проверка, същият е четлив и позволява, както на съда, така и на страните да се запознаят с неговото съдържание, но както беше посочено, административнонаказателното производство се образува именно със съставянето на АУАН и именно той определя приетите за осъществили се факти от обективната действителност и дадената от страна на актосъставителя правна квалификация на същите. Факта, че дружеството жалбоподателя е било напълно запознато с нарушението, за което е ангажирана неговата отговорност, още от момента на съставянето на АУАН, се потвърждава и от депозираното от същото възражение срещу акта, което макар и подадено след срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН е разгледано и има произнасяне от страна на наказващия орган по него.

Неоснователни са твърденията, че НП следва да бъде отменено, тъй като АУАН не отговаря на изискванията на чл. 42, т. 7 и т. 10 ЗАНН, предвид това, че не съдържа датата на раждане на свидетеля И. Д., нито неговата длъжност в НАП, че не е посочен втори свидетел в АУАН и не съдържа опис на всички писмени материали, проверени от инспектора по приходите.

Не представлява съществено процесуално нарушение, което да има за своя последица отмяна на наказателното постановление, липсата в АУАН на датата на раждане на свидетеля и неговата длъжност, тъй като по никакъв начин това не е довело, до невъзможност на бъде индивидуализиран свидетеля по акта и при искане на страните, същият да бъде призован в съдебно заседание и разпитан, в процесуалното му качество на свидетел, като по този начин дружеството посредством неговия разпит, да установи свои фактически твърдения.

Тъй като с АУАН не са иззети вещи, не са посочени такива в същия. Посочени са писмените материали, а именно Протокол за извършена проверка № 0434421/07.05.2021г.

Неоснователни и без опора в закона са доводите на процесуалния представител на дружеството жалбоподател, че са заобиколени изискванията на чл. 40, вр. чл. 42 ЗАНН, като за свидетел по АУАН е вписано длъжностно лице от същото звено в държавната администрация.

Видно от съставения АУАН, същият е съставен в присъствието на свидетеля Илиян Йорданов Данев, който свидетел, съгласно протокола за извършената проверка е присъствал при установяване на нарушението. Използването в разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН на множествено число, априори не означава, че АУАН, съставен в присъствието само на един свидетел, който е присъствал при установяване на нарушението, ще е опорочен и не може да послужи за годно основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. За валидността на акта за установяване на нарушението е достатъчно да е посочен и подписан дори и от един свидетел, който извод следва от буквалното тълкуване на нормата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН.

Не представлява процесуално нарушение, а още по-малко съществено такова, обстоятелството, че свидетелят по АУАН е колега на актосъставителя, тъй като в ЗАНН липсва забрана, служители на административнонаказващия орган да бъдат и свидетели по съставени АУАН и не е налице заобикаляне на закона, както се твърди от страна на пълномощника на дружеството жалбоподател, а още по-малко е налице превратно тълкуване на разпоредбите на чл. 40 и чл. 42 ЗАНН и това да има за своя последица отмяна на оспореното наказателно постановление.

Неоснователни са твърденията, че при издаване на наказателното постановление не са спазени изискванията на чл. 52, ал. 1 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като не са представени доказателства, че са спазени задължителните срокове по чл. 52, ал. 1 ЗАНН, предвид това, че АУАН е издаден на 20.05.2021г., а НП на 01.07.2021г. и АНО не е доказал по безспорен начин, че е спазен месечния срок за издаване на наказателното постановление

Срокът по чл. 52, ал. 1 ЗАНН е инструктивен и издаването на НП след едномесечния срок, но в срока по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, не представлява

съществено процесуално нарушение, имащо за своя последица отмяна на оспореното наказателно постановление.

Неоснователни и без опора в материалите по делото са твърденията, че наказателното постановление не отговоря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Видно от съдържанието на същото, в него изрично са посочени законовите разпоредби, които са нарушени.

Без опора в закона са твърденията, че при издаването на наказателното постановление не са спазени императивните изисквания на чл. 57, ал. 1, т. 8 ЗАНН, тъй като не са посочени отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и тяхната взаимовръзка. Точка 8 на чл. 57 ЗАНН е приета с изменение на ЗАНН ДВ бр. 109 от 2020г. и влиза в сила на 23.12.2021г., поради и което към момента на издаване на наказателното постановление не е била част от действащата нормативна уредба, тъй като не е била влязла в сила, за да бъде съобразявана при издаването на наказателното постановление, а още по-малко това да е основание за отмяна на наказателното постановление.

Същото се отнася и за твърденията, че не е спазена императивната според процесуалния представител на дружеството жалбоподател разпоредба на чл. 57, ал. 3 ЗАНН, тъй като в наказателното постановление административнонаказващия орган не е уведомил дружеството за правата му по чл. 79б ЗАНН. И тази правна норма е приета с изменение на ЗАНН ДВ бр. 109 от 2020г. и е в сила от 23.12.2021г., поради и което също е обективно невъзможно да бъде нарушена от страна на административнонаказващия орган.

Същото се отнася и за твърденията, че са нарушени посочените като императивните разпоредби на чл. 48, ал. 3 и ал. 4 ЗАНН и е налице нарушение на материалния закон, както и не са спазени правните норми на чл. 54 и чл. 57, ал. 3 ЗАНН. Очевидно процесуалният представител на дружеството жалбоподател отново не е съобразил, че към момента на образуването и проведено административнонаказателно производство, посочените от него разпоредби не са били част от действащата правна уредба, за да бъдат съобразявани от наказващия орган.

Неоснователни са твърденията за допуснато нарушение на чл. 48, ал. 1 ЗАНН и видно от доказателствата по делото – Заповед № ЗЦУ – 1149/ 25.08.2020г., (лист 27-29 от делото), както АУАН, така и издаденото въз

основа на него НП са издадени от териториално и материално компетентни органи.

Не е допуснато и твърдяното нарушение при посочването на санкционната разпоредба, въз основа на която е наложена имуществената санкция на дружеството. Изрично в НП е посочено, че санкцията се налага на основание чл. 185, ал. 2, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС, а посочената след това по т. 1, не представлява част от правното основание, на което е наложена имуществената санкция, а се отнася до това, че санкцията на наложена за установеното нарушение по т. 1 от НП. Доколкото в самото наказателно постановление са посочени две деяния, всяко едно от които осъществява състав на административно нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ, то и при спазване разпоредбата на чл. 18 ЗАНН, за всяко едно от тях е следвало да бъде наложено административно наказание. В случая обаче, с наказателното постановление на дружеството е наложена имуществена санкция само и единствено за описаното в т. 1 от НП нарушение и макар и да е допуснато нарушение, като в наказателното постановление, за деянието описано в т. 2, само е посочено правното основание, на което следва да бъде наложена санкцията без такава да е наложена, то това не е накърнило по никакъв начин правата на дружеството жалбоподател и според настоящия съдебен състав това не е основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Не представлява съществено процесуално нарушение, липсата в НП на преценка, касаеща приложението на чл. 28 ЗАНН. Преценката на АНО за наличие на предпоставките за „маловажен случай” винаги е задължителна, но нейното обективиране в наказателното постановление не е, доколкото такъв реквизит липсва в чл. 57, ал. 1 ЗАНН.

По изложените мотиви неоснователни се явяват доводите на процесуалния представител на дружеството жалбоподател, че в хода на производството по издаване на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да имат за своя последица отмяна на оспореното наказателно постановление на процесуално основание.

Въз основа на оценката на събраните в хода на производството доказателства, съдът намира, че следва да бъде изведен единственият възможен извод, а именно че дружеството жалбоподател е осъществило

състава на административното нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на Министерството на финансите.

Макар и действително да не се касае до пълната липса на реквизит по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ, то безспорно е установено неправилното му отразяване, в нарушение на посоченото нормативно изискване, в издадения фискален бон по т. 1 от НП, което се субсумира именно в хипотезата на неспазване на реда за издаването му, поради и което неоснователни са доводите на дружеството жалбоподател за липса на консумиран състав на административно нарушение.

Същественото е, че лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка, която съобразно изискванията на чл. 26, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ трябва да бъде четима, да съответства на образца съгласно приложение № 1 и да съдържа нормативно установените задължителни реквизити, вкл. и тяхното вярно отразяване.

Именно това е приел Върховния административен съд в Решение № 14605 от 25.11.2020г., постановено по адм. дело № 6928/2020г., I отделение.

В случай е налице именно нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ и в тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон, като не е приложена разпоредбата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС.

Правилно е издирана и приложена, съответстващата на това нарушение санкционна норма като на дружеството е наложена имуществената санкция, предвидена в чл. 185, ал. 2 ЗДДС, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС, в хипотезата именно на допуснато нарушение на нормативен акт по приложението на чл. 118 ЗДДС, какъвто именно нормативен акт се явява чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин.

Отговорността на юридическите лица е безвиновна и въпросът за субективната страна на нарушението не следва да се обсъжда, като достатъчно е да бъдат установени признаците на нарушението само от

обективна страна, поради и което изложеното в писменото становище, че липсва умисъл е ирелеванто в настоящия случай.

Съдът намира, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН, тъй като извършеното нарушение не разкрива белезите на маловажен случай, съгласно легалната дефиниция съдържаща се в чл. 93, т. 9 НК, приложим на основание чл. 11 ЗАНН.

Обстоятелството, че се касае за първо нарушение, само по себе си не може да обоснове извод, че извършеното нарушение е маловажно, а това обстоятелство правилно е съобразено от административнонаказващия орган при индивидуализацията на наказанието по чл. 27 ЗАНН, като размерът на наложената имуществена санкция е именно минимално предвидения такъв в санкционната разпоредба.

Обстоятелството, че в резултат на деянието не са настъпили вреди за фиска, тъй като не е довело до неотразяване на приходи е съобразено от самия законодател в санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2 ЗДДС, поради и което не представлява смекчаващо отговорността обстоятелство, а още по-малко такова, което да е основание, за приложението на чл. 28 ЗАНН.

От доказателствата по делото се установява и доказва, че процесното деяние не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на този вид нарушения, а напротив. Видно от показанията на разпитания в процесуалното качество на свидетел Д. ЦВ. Н., фискалното устройство е било настроено по този начин, още от 21.01.2020 г. т. е. над една година и три месеца, дружеството е издавало фискални касови бонове, при които, когато е било извършвано плащане с банкова карта, същото е било отразявано неправилно, в издаваните фискални касови бонове и не може да се приеме, че става въпрос само за инцидентен случай, а следва извода, че се касае за неправилна практика, продължила през един значителен период от време, а именно над една година и три месеца. От съществено значение е и обстоятелството, че самото нарушение не е отстранено по инициатива на дружеството жалбоподател, а същото е отстранено, едва след неговото установяване от страна на контролните органи.

От доказателствата по делото безспорно се установява и доказва, че не се касае за техническа невъзможност да бъдат спазени изискванията на чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. Обстоятелството, че фирмата обслужваща касовия апарат, не е могла да настрои същия не представлява

обстоятелство, изключваща административнонаказателната отговорност или което да обоснове приложението на чл. 28 ЗАНН. Субект на административнонаказателната отговорност е именно дружеството и как същото ще организира изпълнението на задълженията си и спазването на законовите изисквания е изцяло в неговите правомощия. Не са ангажирани доказателства във връзка с твърденията ангажирани с жалбата, за обективната невъзможност за корекция във вида на плащанията, по начин, че същите да отговарят на изискванията на наредбата.

Факта, че за извършените продажби са били издадени фискални касови бонове, не променя извода за извършено нарушение с обичайната за деяния от този вид обществена опасност, доколкото не се изисква от законодателя, от нарушението да са настъпили вреди за фиска, тъй като същото има формален характер и факта на самото му извършване законодателят не свързва с настъпването на неблагоприятни за регулираните обществени отношения. В случая единственото смекчаващо обстоятелство, констатирано в хода на проверката, е че нарушението е за първи път. Непосочване на задължителните реквизити за издаваните фискални касови бележки води до некоректност на счетоводните записвания, както и до невъзможност да бъде проследен конкретният начин на плащане и постъпилите суми във връзка с извършените продажби

Както беше посочено по-горе в мотивите от доказателствата по делото може да бъде обоснован извод и за други издадени фискални касови бележки, в които аналогично липсват реквизити по смисъла на посочената норма, което от своя страна обосновава извод, че не се касае за инцидентна проява, а за начин на организация на работата при отчитане на продажбите в дейността на юридическото лице, което обосновава още веднъж изводът, че не може да бъде приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Не се касае за внезапно възникнал проблем или инцидентен случай, а за изначална липса на програмиране на ФУ да издава фискални бонове съобразно чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба Н-18 и трайно установена практика от дружеството за това, продължила през един изключително дълъг период от време.

По изложените мотиви, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, касаещи неправилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 27е

от Наредба за заплащането на правната помощ в полза на Националната агенция за приходите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150 лева, което следва да бъде заплатено от дружеството жалбоподател.

Водим от горното и на основание чл. 63 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 585194-F612789/01.07.2021г., издадено от Началник отдел „Оперативни дейности“ – Варна в ЦУ на НАП, с което на **„ФАРМА МЕДИКА - РУСЕ“ ООД**, ЕИК: 200416100, със седалище и адрес на управление град Русе, ул. „Муткурова“ № 40, вх. 1, ет. 12, на основание чл. 185, ал. 2 ЗДДС, вр. чл. 185, ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на **500 (петстотин) лева**, за нарушение по чл. 26, ал. 1, т. 8 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. на МФ.

ОСЪЖДА „ФАРМА МЕДИКА - РУСЕ“ ООД, ЕИК: 200416100, със седалище и адрес на управление град Русе, ул. „Муткурова“ № 40, вх. 1, ет. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на **НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ**, на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, **СУМАТА** в размер на **150,00 лева (сто и петдесет лева)**, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд -Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____